

Siðanefnd Blaðamannafélags Íslands

Mál nr. 9/2002-2003

Kærandi	NN
Kærðu	Gissur Sigurðsson fréttamaður á Fréttastofu Stöðvar 2 og Bylgjunnar
Kæruefni	Frétt á Bylgjunni hinn 13. desember 2002

Kæran barst siðanefnd í bréfi dags. 7. febrúar 2003. Karl Garðarsson fréttastjóri Stöðvar 2 og Gissur Sigurðsson svöruðu með greinargerðum dags. 6. mars. Málið var tekið fyrir á fundum siðanefndar 17. og 24. febrúar og 10. og 17. mars.

Málavextir

Kærð frétt var flutt í hádegisfréttum Bylgjunnar þann 13. desember og að sögn kæranda í fleiri fréttatímum stöðvarinnar sama morgun. Þar segir m.a. „Sá einstaki atburður varð að lögregla var kölluð með hraði að sundlauginni í Laugardal í Reykjavík um klukkan hálfátta í gærkvöldi til að hemja mann sem brjáláðist eftir að hann rakst á konu í lauginni.“ Ennfremur segir í fréttinni að konan hafi verið að synda baksund og hafi synt óvart inn í svonefnda hraðbraut í lauginni þar sem karlmaðurinn var á fullri ferð og hafi þau rekist á. Kærandi, sem óskar nafnleyndar, segir að ekki hafi verið farið með rétt mál í fréttinni. Nefnir hann ýmis atriði sem hafi verið rangfærð og telur hann fréttina brjóta í bága við 3. grein siðareglna Blaðamannafélags Íslands. Þar á meðal segir hann hvorki rétt að hann hafi reynt að slá konuna né sagt nokkuð niðurlægjandi við sundlaugarvörðinn. Þá telur hann ekki „að lögreglan hafi neitt stillt til friðar því það var enginn æstur nema vörðurinn,“ eins og segir orðrétt í kærinni. Þá sé það ekki rétt að hann sé rúmlega þrítugur, heldur sé hann á fimmtugsaldri.

Kærandi kveðst hafa hringt í Gissur til að koma með athugasemd við fréttina en hann hafi ekki sagst hafa tíma til að ræða við hann enda væri hann búinn að tala við lögregluna, sundlaugarvörðinn og vitni.

Gissur Sigurðsson segir í greinargerð sinni að hann hafi fengið upplýsingar um málið hjá lögregluvarðstjóra á vakt og forstöðumanni laugarinnar sem hafi tjáð sér að sem betur færi væru svona atvik afar fátíð. Hann segir hugsanlega rétt að kærandinn hafi haft samband við sig „og viljað gjörbreyta frásögninni sér í hag“. Með hliðsjón af upplýsingum lögreglu og sundlaugarvarðar og því að maðurinn neitaði að gefa upp nafn sitt hafi hann ekki séð ástæðu til að verða við erindi hans. Hann hafi þá reglu að hafa ekki fréttir eftir mönnum sem hann viti engin deili á. Auk þess hafi ekkert í fréttinni getað bent til þess hvaða maður átti þarna hlut að máli. Karl Garðarsson segir í sinni greinargerð að aðalatriði málsins sé að kærandi hafi neitað að segja til nafns þegar hann vildi gera athugasemdir við fréttina. Það hefði verið óábyrgt að hafa eitthvað eftir einstaklingi sem neitaði að upplýsa hver hann væri.

Umfjöllun

Siðanefnd hefur skoðað hina kærðu frétt og virðist að atburðarásin hafi verið með þeim hætti að menn hafi getað túlkað hana á mismunandi hátt. Hins vegar verður ekki séð að heimildaöflun hafi verið ófullnægjandi og í ljósi þess að upplýsingar voru hafðar eftir tveimur aðilum, lögreglu og forstöðumanni sundlaugarinnar, telur nefndin eðlilegt að fréttamaður hafi hafnað upplýsingum frá nafnlausum einstaklingi.

Í fréttinni voru engin deili sögð á sundmanninum og því ekki ástæða til að ætla að umfjöllunin hafi getað valdið vanvirðu. Enginn, nema þeir sem viðstaddir voru, veit um hvaða fólk fréttin fjallaði og þeir sáu eflaust með eigin augum hvað þar fór fram.

Úrskurður

Kærði telst ekki hafa brotið siðareglur Bláðamannafélags Íslands.

Reykjavík 17. mars 2003

Hjörtur Gíslason

Asgeir Þór Arnason

Hreinn Pálsson

Jóhannes Tómasson

Sigurveig Jónsdóttir